

ביום כפורים זה

עוונה והטאתה תכופר!

אולם לא מנה לי גורלי להשאר עם הרגשתי זאת הוכה לאורך ימים. מי מלך ומי פלל שנאתן השעות דוקא — כמו להכעים מעשה שטן — רקמה יד נעלמה מזמת־זרון נגדי ומסכה לכוס ייני ארס פתנים.

שם בירושלים המנותחת על מנוריה ומסנדה הורים לי, העטו עלי שוב את החרסה הגדולה, חרסת הנלות.

אכזרים! למה הרעילו את נשמתי? למה נולדו ממנו את חרותי?!

שוב הרגשתי, שמיטום הרשע לא מת; הוא חי וקיים, פושט צורה ולובש צורה ותמיד אני עפר חחת כפות הנליו. ועל יד אותו הכותל המערבי, שנצב כסימן־שאלה גדול, המבקש ותובע את עלבוננו, במקום שבשעתו עבר הפרש הערבי על גודל משוררנו בחוננו את עפר ארצו ובהחפצלו לאלהיו, רמס שוב הסנדל המסומר של השוטר הכריטי את אחי ואהיותי בשעת תפלתם, פצעס עד זוב דמס — דמי והתעלל בהם — בי — השבעתי אתכם, אחי, אל דמי לכם עד כי גאול יגאל הכותל הזה וקס לנו לנחלה! כי —

איך יערב לי אכול ושתות בעת אהוה כי יסתכו הכלבים את כפיריך?!

ביום כפורים זה חשתי שוב את החרסה הגדולה, חרסת הנלות, פה בארצי... אצלי לי!

נחום איש גס־זו

ביום כפורים זה הרגשתי מהי בשבילנו תל־אביב על כל מנרעותיה וחסרונותיה, שמדברים עליה השכם והערב ושמוקיעים אותם המיר לעין־השמש. תני עת־החולין נדמה בה לנמרי, איזה רוח של שלוח הננית והשראה מיוחדת היה נסוך באוירה, כחינת וניצו ברעדדי; קטעי ננונים ופסוקים־מומונים רפרפו כקור־יהב בחלל הקריה, לא הורגשו שום הפרעות קל־ת־ראש וולור, ללא גזירות־רבנים וכלא מקודות קצין, שוטר ומושל ידעו גם הצעירים החפשים לרסן את עצמם ולנהוג דרך־ארץ וכבוד כרגשות־אחרים. בדי שמץ של סמני־המקרות סומכית שהיו מצויים — ומצויים גם עכשיו — בכרכים היהודיים הגדולים שבתפוצות הגולה, לאט לאט הולכים ונשורים לעינינו הוסי־ההוי החרש, שאדיו אנו מחפצלים ולו אנו מצפים. זהו כוחה של עיר שכולה עב־רית, הרוויה חיים עבריים עצמיים ההור לכיס ומתהוים מחוך הכל־לידה קשים. סבורני, שרגש זה של חרות גמורה ושם־חתיחה אמיתית וטבעית ישנן רק פה בקריה העברית הראשונה. זוהי דונמא בזעיר אנפין של כל כפרת הארץ הקטנה הזאת, שאשורנה בערפ־הזמן.

הרגשתי את עצמי בן־הירדן על אדמת מסעיה.

ואמרתי אל לבי:

בעד שעו־ת־נ איה, בעד רנעיר פלא הללו תבורך נא תל־אביב, על כל חסרונותיה ומומיה, חבורך סלה! וסר